

izrekel, je že počil za pečjo meh iz kozlovske kože, in kup zatega in srebrnega denarja se je zakotalil po sobi.

Marica Koželj:

O zvezdicah in rimski cesti.

Tmrlo je mamici detece, ki ga je srčno ljubila. Prišlo je v sveto nebo in se je močno začudilo veliki rajski lepoti. Angelci so ga prihiteli pozdravit. Vsi zlati so bili in tudi detetu so pripeli zlate peruti, da je odplavalo — angelček z angelci — po zlatih nebesih.

Ali pri vsej nebeški lepoti ni pozabil drobní angelček svoje mamice, ki jo je zapustil samo na zemlji. Užalostilo se mu je srcece, ko je pomislil nanjo, ki je stala noč in dan ob njegovi posteljici, mu hladila vroče čelce in mu pela pesmi-uspavanke.

Kaj neki počne sedaj revica-mamica sama? — Odplaval je angelček in je zaprosil velikega bratca-angela: »Čuj, daj mi iglico! Iglice te prosim!«

»Čemu ti bo iglica, malček?« ga začuden vpraša angel. A dete zaprosi iznova: »Prosim te, daj mi iglico!«

Podari mu angel zlato iglico, in angelček smukne neopažen k nebu. Zbada tam tako dolgo, da naredi luknjico. Skozi njo posije žarček nebeške svetlobe.

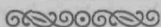
Detece pokuka za žarkom — in glej, naravnost v sobico se je videlo, kjer je slonela njegova dobra mamica pri njegovi posteljici. Žalostna si je podpirala glavo z rokami, in grenke solze so ji drsele na mehke blazinice. In posvetil je žarček iz nebes v njeno izbico, in brž se je zjasnilo mamici otožno lice. Uprla je oči v nebo, in zazdelo se ji je, da zre k njej njeno predrago detece. Nič več ni bila tako otožna. Potolažena je vstala; žarček pa je svečil k njej vso božjo noč.

Radoznali so pritekli rajski angelci gledat, kaj dela drobni bratec. Hipoma so se tedaj domislili vsi svojih ljubečih mamic. Vsak je brž naredil luknjico v modro nebo; skozi njo je potem pokukal na zemljo.

Ljudje so pa zrli hvaležni na krasno nebo, ki je bilo vse posuto s premnogimi zvezdicami.

Ko so pa hiteli angelci, vsi srečni, da bodo lahko poslali na zemljo pozdrave, so trčili v zlato mizico. Na mizici se je pa hladilo v velikem zlatem vrču mlekce. Zazibala se je mizica, vrč je padel, mleko je brizgnilo po nebu in pobelilo vse, koder je teklo.

Na zemlji so pa občudovali ljudje belo rimsko cesto, ki se vije čez sredo neba.

Jovanov:

Jež.

Ko je Bog ustvaril živali, jih je poklical nekega dne pred se in jih je poprašal po njih željah. V obilnem številu se je zbralo živalstvo okrog svojega Stvarnika. Velika zmešnjava je bila med njim. Ubogega ježa, ki tisti čas še ni imel z bodicami pošite kože, so živali skoraj zmečkale. Milo je ječal ter prosil pomoči. Bog Oče je slišal njegovo ječanje in je poprašal, kaj da je. Ves reven, ubog in strt je prilezel jež pred Stvarnika.

»Kaj ti je, mali?« ga vpraša Bog.

»Skoraj so me zmečkali!« mu odgovori ježek.

»Bodi potolažen!« mu dé Bog. »Da se ti drugič ne pripeti spet kaj takega, ti pa dam orožje, ki ga doslej še nobena žival nima. Dam ti bodice, da se te bo vsak sovražnik bal.«

Pri tisti priči so se umaknili najhujši sovražniki od ježa. Majhen je, kakor je bil prej; pa se odtlej sovražnikov uspešno brani.

